

Zabij své touhy,
 Lanoo (žáku),
 zneschopni své zlozvyky
 dříve, než učiníš první krok
 na svaté pouti.
 Zardus své hříchy
 a navždy je umlč,
 než zdvihneš
 svou nohu,
 abys stoupnul na žebřík.
 Utiš své myšlenky
 a zaměř svou celou pozornost
 na Mistra, kterého
 ještě nevidíš,
 ale kterého cítíš.
 Spoj své smysly
 do jediného,
 pokud jsi v bezpečí
 před nepřítelem.
 Jedině tím smyslem,
 který leží skrytý v dutině
 tvého mozku,
 může být příkrá cesta
 vedoucí k tvému Mistru,
 odhalena před zkaleným
 zrakem tvé duše.
 Dlouhá a únavná cesta
 před tebou leží,
 ó žáku.
 Jediná myšlenka
 o minulosti, kterou jsi
 zanechal,
 tě stáhne zpět
 a ty budeš muset
 začít šplhat nanovo.
 Zabij v sobě všechny
 vzpomínky na minulé
 zkušenosti. Neohlížeš se
 zpět, nebo budeš ztracen.
 Nemysli si, že touha
 může být vymýcena, když
 ji potěšíš nebo nasytíš,
 neboť to je ohavnost
 inspirovaná Márou
 (velikým polapitelem).
 To díky krmení zlozvyků
 expanduje a nabývá
 na síle, jako červ,
 který tloustne
 na srdci květu.

Růže se musí opět
 stát poupětem zrozeným
 z mateřského stonku,
 než se parazit
 projí skrze její srdce
 a vysaje její životní mízu.
 Zlatý strom raší
 své poklady – poupata
 dříve, než jeho kmen
 zvětrá bouří.
 Žák musí znovu získat
 stav dítěte, který ztratil,
 dříve, než může první
 zvuk dopadnout na jeho ucho.
 Světlo od
 JEDNOHO Mistra,
 nepohasínající
 zlaté světlo Ducha,
 vystřeluje své zářivé
 paprsky na žáka
 od úplného počátku.
 Jeho paprsky
 se proplétají hustými
 mraky hmoty.
 Tu zde, tu zas onde
 tyto paprsky osvěčují,
 jako paprsky slunečního
 světla osvěčují zemi skrze
 husté listoví džungle.
 Ale ó žáku,
 dokud nebude tělo pasivní,
 hlava chladná,
 duše tak pevná a čistá
 jako planoucí diamant,
 záře nedosáhne
 komnaty (v srdci),
 její svit
 nezahřeje srdce, ani
 mystické zvuky
 akašických výšin nedorazí
 k uchu, jakkoliv horlivý
 budeš při prvním stadiu.
 Pokud jsi neuslyšel,
 nemůžeš vidět.
 Pokud jsi neviděl,
 nemůžeš slyšet.
 Vidět a slyšet toto
 je druhé stadium.
 Když žák
 vidí a slyší

a cítí a chutná,
 se zavřenýma očima,
 zacpanýma ušima, ústy
 a nosními dírkami bez
 pohybu; když se ty čtyři
 smysly spojí a jsou
 připraveny přejít do pátého,
 vnitřního hmatu – pak
 postoupil do čtvrtého stadia.
 A v pátém, ó hubiteli
 svých myšlenek,
 všechny tyto
 musí být znovu zabity
 za hranici vzkříšení.
 Stáhni svoji mysl
 od všech vnějších předmětů,
 všech vnějších
 pozoruhodností. Odmítni
 vnitřní obrazy, aby na tvou
 duši-světlo nevrhly
 temný stín.
 Jsi nyní v Dharaně
 (intenzivní a dokonalé
 soustředění mysli na
 vnitřní předmět),
 šestém stadiu.
 Když postoupíš
 do sedmého,
 ó radostný,
 už nebudeš
 vnímat svaté tři,
 neboť se sám staneš
 těmi třemi.
 Ty a tvá mysl,
 jako dvojčata na špagátu,
 hvězda, která je tvým cílem
 žhne nad hlavou.
 Ty tři spočívají
 v nevýslovné nádheře
 a blaženosti, ve světě
 Mayi (iluze)
 ztratily svá jména.
 Staly se jednou hvězdou,
 ohněm, který žhne,
 ale nepálí, ohněm, který
 je Upadhi (základem)
 Plamene.
 A toto,
 ó jogíne úspěchu,
 je tím, co lidé nazývají

Dhyana (předposlední stadium na Zemi)
 správná předzvěst
 Samadhi
 (vnitřního stavu nevyrušitelného klidu dosaženého meditací)
 A nyní je tvé Já ztraceno v „Já,“
 Tvé Já splynulo s „Tvým Já“ do „Toho Já,“ ze kterého jsi poprvé vyzářil.
 Kde je tvá individualita, Lanoo (žáku), kde je Lanoo (žák) sám?
 Je jiskrou ztracenou v ohni, kapkou v oceánu, vždy přítomný Paprsek se stal celou a věčnou září.
 A nyní, Lanoo (žáku) jsi konajícím i svědkem, zářičem i září,
 Světlem ve Zvuku a Zvukem ve Světle.
 Jsi obeznámen s pěti zábranami, ó požehnaný.
 Ty jsi jejich přemožitel, pán šesté, vysvoboditel čtyřech modů Pravdy.
 Světlo, které na ně dopadá, září z tebe,
 ó ty, který jsi byl žákem, ale nyní jsi učitelem.
 A z těchto modů Pravdy: Neprošel jsi nejdříve skrze poznání všeho utrpení – první pravda?
 Nepřemohl jsi krále Máru u Tsi, portálu shromáždění

– druhá pravda?
 Nezničil jsi u třetí brány hřích a nezískal třetí pravdu?
 Nevstoupil jsi na Tau, „Cestu“ která vede k poznání – čtvrtá pravda?
 A nyní, odpočívajíc pod bódhi stromem, kterým je dokonalost všeho vědění, věz, že jsi mistrem samadhi – stavu bezchybného vnímání.
 Pohleď! Stal jsi se světlem, stal jsi se zvukem, jsi mistrem a jsi Bohem.
 Jsi „Sám sebou,“ předmětem svého hledání: neporušený hlas, který se rozléhá skrze věčnosti, osvobozen od změny, osvobozen od hříchu, sedm zvuků v jednom, „Hlas ticha.“
 Om Tat Sat
 Část II:
 Dvě cesty
 A nyní, ó učiteli soucitu, ukaž cestu ostatním lidem.
 Pohlédni na všechny ty, kteří klepají, aby mohli vstoupit, čekají v nevědomosti a temnotě, aby spatřili bránu sladkého Zákona otevřenou!
 Hlas kandidátů:
 Neodhalíš ty, pán své vlastní milosti, učení srdce?
 Odmítneš vést své služebníky na cestu k vysvobození?

Ale učitel:
 Cesty jsou dvě; veliké dokonalosti jsou tři; šest je ctností, které proměňují tělo do stromu vědění.
 Kdo se k nim přiblíží? Kdo do nich první vstoupí? Kdo první uslyší učení o dvou cestách v jedné, nezahalenou pravdu o tajném srdci? Zákona, který, vyhýbajíc se učení, vyučuje moudrosti, odhaluje příběh o strasti.
 Běda, běda, že všichni lidé by měli mít Alayu (osmé vědomí), bytí jedno s velikou duší, a těm, kteří ji mají, by Alaya (osmé vědomí) byla tak pramálo prospěšná!
 Pohleď, jak jako měsíc odražený v klidných vlnách, je Alaya (osmé vědomí) odrážena malými i velkými, je zrcadlena v těch nejmenších atomech, přesto selhává v dosažení všech srdcí.
 Běda, aby tak málo lidí mělo prospěch z toho daru, neocenitelné výhody naučení se pravdě, správného vnímání existujících věcí, znalosti ne-existujícího!
 Řekl žák:
 Ó Učiteli, co mám dělat, abych dosáhl moudrosti? Ó moudrý, co, abych dosáhl dokonalosti? Hledej cesty.

Ale, Lanoo (žáku),
 měj čisté srdce,
 než se vydáš
 na tu pouť.
 Než učiníš první krok,
 nauč se
 rozlišovat skutečné
 od klamného,
 věčně pomíjivého
 od věčně trvalého.
 Nauč se především
 odlišovat učení hlavy
 od duše-moudrosti,
 učení „oka“
 od „srdce.“
 Ano, nevědomost
 je jako zavřená nádoba
 bez vzduchu; duše pták
 zavřený uvnitř.
 Nešvitoří, ani si nemůže
 načechrat peří;
 nýbrž ten pěvec zticha
 a strnule sedí
 a z vyčerpání umírá.
 Ale i nevědomost
 je lepší než učení hlavy
 bez duše-moudrosti, která
 by je osvítila a vedla.
 Semena moudrosti
 nemohou klíčit a růst
 v prostoru bez vzduchu.
 Aby mohla žít
 a sklízet zkušenosti,
 potřebuje mysl
 šířku a hloubku a body,
 které by ji přitahovaly
 k diamantové duši.
 Nehledej ty body
 v říši Mayi;
 ale vnes se nad iluze,
 hledej věčný
 a neměnný SAT
 (věčná a absolutní
 skutečnost a pravda),
 nevěříc klamným
 podnětům fantazie.
 Neboť mysl je jako zrcadlo;
 nabírá špínu
 zatímco odráží.
 Potřebuje jemné vánky

duše-moudrosti,
 aby odmetly
 špínu iluzí.
 Usiluj, ó začátečníku,
 o spojení mysli a duše.
 Vyhýbej se nevědomosti
 a stejně tak se vyhýbej
 iluzi. Odvrat' svoji tvář
 od klamů světa;
 nevěř svým smyslům,
 jsou falešné.
 Ale uvnitř tvého těla –
 svatyně
 tvého citění –
 hledej neosobní, abys našel
 „věčného člověka“;
 a když ho budeš hledat,
 dívej se dovnitř:
 ty jsi buddha.
 Vyhýbej se chvále, ó zbožný.
 Chvála vede k sebeklamu.
 Tvé tělo není tebou,
 tvé „Já“ je v sobě
 bez těla,
 a ani chvála ani hana
 je neovlivňují.
 Blahopřání sobě samému,
 ó žáku,
 je jako vysoká věž,
 na kterou vyšplhal
 nadutý hlupák.
 Tam sedí
 v pyšném osamocení
 a bez povšimnutí kýmkoliv
 krom sebe.
 Falešné učení
 je moudrým odmítnuto,
 a rozptýleno větrům
 dobrým Zákonem.
 Jeho kolo se otáčí pro
 všechny, pokorné i pyšné.
 „Učení oka“
 je pro davy,
 „Učení srdce“
 je pro vyvolené.
 Ti první opakují v pýše:
 „Pohleďte, já vím,“
 ti druzí,
 kdo v pokoře
 shromažďovali,

pokorně přiznávají,
 „tak jsem slyšel.“
 „Veliký prosévač“ je název
 „Učení srdce,“
 ó žáku.
 Kolo dobrého Zákona
 se pohybuje svižně dál.
 Mele noci i dnem.
 Bezcenné slupky
 odděluje
 od zlatého zrna,
 odpad od mouky.
 Ruka karmy
 (odplaty)
 vede kolo;
 revoluce
 značí tlukot
 karmického srdce.
 Skutečné vědění
 je mouka, falešné
 vědění jsou slupky.
 Abys jedl
 chléb moudrosti,
 musel bys zadělat
 své těsto
 Amritovými (nesmrtelnost)
 čistými vodami.
 Ale pokud bys hnětl
 slupky s rosou Mayi (iluze),
 nemůžeš vytvořit
 nic jiného,
 než jídlo pro černé holuby
 smrti, ptáky zrození,
 rozkladu a smutku.
 Pokud ti řeknou, že aby
 ses stal Arhanem
 (hodnotným), musíš přestat
 milovat všechny bytosti –
 řekni jim, že lžou.
 Pokud ti řeknou,
 že abys získal vysvobození,
 musíš nenávidět
 svoji matku
 a nevěšmat si svého syna;
 popřít svého otce a zvat jej
 „hospodářem,“
 neboť lidé i zvířata všichni
 litují odříkání – řekni jim,
 že jejich jazyk je falešný.
 Tak vyučuj Tirhyky,

nevěřící.
Pokud ti řeknou,
že hřích se rodí z činnosti
a blaženost z naprosté
nečinnosti, řekni jim,
že se mýlí.
Ne-konstantnost
lidského jednání;
vysvobození myslí
z otroctví ukončením
hříchů a omylů
není pro
„Deva ega“
(znovuzrozuující se ego).
Tak praví
„Učení srdce.“
Dharma „Oka“
je ztělesněním
vnějšího
a ne-existujícího.
Dharma „Srdce“
je ztělesněním
bódhi
(Pravdy, boží moudrosti),
konstantního
a věčného.
Lampa září jasně, když
jsou knot a olej čisté.
Aby byly čisté,
je třeba uklízeče.
Plamen nepocítuje
proces čištění.
„Větve stromu jsou
otřásány větrem;
kmen zůstává bez pohybu.“
Obojí konání i nekonání
v tobě mohou nalézt místo;
tvé tělo rozrušené,
tvá mysl pokojná,
tvá duše tak čirá,
jako horské jezero.
Stal jsi se jogínem
„Časového cyklu“?
Pak, ó Lanoo (žáku):
Nevěř, že
sezením v temném lese,
v pyšném odloučení
a bez ohledu na lidi;
nevěř že život
na kořincích a rostlinách,

že žízeň utišená sněhem
z veliké dálky –
nevěř, ó žáku,
že toto tě
přivede k cíli
konečného vysvobození.
Nemysli si, že lámání
kostí, že
rozervání těla a svalu
tě spojuje
s tvým „tichým Já“.
Nemysli si, že když
v tobě hřichy bují, je
přemožena forma,
ó oběti svých stínů,
tvá práce je vykonávána
přírodou a člověkem.
Požehnaní pohrdali
tak konat.
Lev Zákona,
pán milosti (Buddha),
když viděl pravou příčinu
lidské strasti,
se okamžitě zřekl
sladkého, ale sobeckého
odpočinku v tiché divočině.
Z Aranyaky (poustevník,
který se stáhne do džungle
a žije v lese, když se
stává jogínem)
se stal
učitelem lidstva.
Poté co Julai (Buddha)
vstoupil do nirvány
(nejvyššího ráje),
kázal na horách
a v nížinách,
a přednášel
ve městech dévám,
lidem a bohům.